

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Gálfi Tibor ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a Tóvizi Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: Tóviziné dr. Kovács Ibolya ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű, a Dr. Pásztor János Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző dr. Pásztor János ügyvéd) által képviselt II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II. rendű és a személyesen eljáró III.rendű alperes neve (III.rendű alperes címe) IV. rendű alperesek ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2015. április 8. napján kelt 26.P.20.492/2012/51. számú ítélete ellen a felperes részéről 52. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 15.000 (tizenötezer) forint + áfa, a II. rendű alperesnek 60.000 (hatvanezer) forint másodfokú perköltséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 80.000 (nyolcvanezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította és kötelezte, hogy 15 napon fizessen meg az I. rendű alperesnek 63.500 forint perköltséget, valamint külön felhívásra az államnak 60.000 forint kereseti illetéket.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette a Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75. § (1) bekezdését, 78. § (1) és (2) bekezdéseit, 84. § (1) bekezdésének a), c), e) pontjait, 339. § (1) bekezdését.

Elsősorban azt emelte ki, hogy a bírói gyakorlat szerint nem valósít meg személyiségi jogsértést az a magatartás, ha védekezésént nyújtanak be egy bizonyítékot a peres eljárásban és ez nem visszaélésszerűen történik. Erre figyelemmel megállapította, hogy az I. rendű alperes a 36.P.25.738/2009. számú perben a felperes által kifogásolt, a ... által, a felperes lakókörnyezetében végzett ... helyszíni adatszerzés eredményeként készített jelentés felhasználásával nem okozott jogsérelmet a felperes számára. Megítélése szerint az I. rendű alperes a jogvita során a bíróság felhívására jogszerűen nyújtotta be a kivonatolatlan, teljes iratot. Másrészt helyesnek minősítette az I. rendű alperes azon védekezését, hogy a biztosítási szerződésből származó követelések

tisztázásához szükséges adatokat a biztosító kezelhette. Az ilyen adatoknak egy biztosítási perben való felhasználása nem minősül jogosulatlan adatkezelésnek. Ebben a dokumentumban szereplő, felperest érintő személyes adatok kezelését jogszabály teszi lehetővé, ezért ahhoz a felperes hozzájárulására nem volt szükség.

Megállapította továbbá azt is, hogy bár a kérdéses jelentést a II. rendű alperes írta alá, a jelentés elkészítését a ... végezte, a II. rendű alperes pedig ennek a gazdasági társaságnak volt a képviselője. A társaság részére a XXII. Kerületi Rendőrkapitányság engedélyezte a magánnyomozói tevékenység végzését, ezért a ... a tevékenységi körében járt el és a felperes adatainak kezelése tekintetében maga a társaság szerzett jogokat és kötelezettségeket, ezért a II. rendű alperessel szemben a felperesi kereset megalapozatlan volt.

Bizonyítatlannak ítélte azt, hogy a IV. rendű alperes tett volna olyan közlést, mely szerint a felperes valamely alapítvány pénzével nem tudott elszámolni.

Úgyszintén nem lehetett megállapítani a kérdéses jelentés tartalmából, hogy a IV. rendű alperes olyan nyilatkozatot tett volna, miszerint felperes évekig Amerikában élt, és halálos beteg édesanyját a IV. rendű alperes ápolta. A IV. rendű alperes az irat tartalma szerint csak olyan közlést tett, hogy a felperes meg sem köszönte, hogy ápolta az édesanyját. E vonatkozásban is elutasította a felperesi keresetet.

Elutasította továbbá a felperesi keresetet azon IV. rendű alperesnek tulajdonított közlés tekintetében is, hogy az ágy lábát téglákkal támasztották alá, mivel ez a jelentésben nem a felperes hanyagságára, közömbösségére utaló közlésként szerepelt. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság a IV. rendű alperesnek a közlés valóságtartalmára vonatkozó tanúbizonyítási indítványát elutasította.

Az elsőfokú bíróság a perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a keresetnek helyt adó döntés meghozatalát.

Álláspontja szerint az I. rendű alperes jogszerűen nem használhatta fel a perben a II. rendű alperes által beszerzett olyan információkat, amelyek nem az épület védetségének szintjére, a betörés körülményeire és a kár összegére vonatkoztak. Mivel ezek az információk a perben eljáró olyan személyek tudomására jutottak, akikre ezek a nyilatkozatok nem tartoztak, ez sértette a felperes személyiségi jogait, másrésztől hozzájárulás hiányában a személyes adatai védelméhez fűződő jogai is sérültek.

A II. rendű alperessel szembeni kereset elutasítása vonatkozásában azt adta elő, hogy a személyiségi jogokat csak természetes személyek sérthetik, mivel mások cselekvőképességgel nem rendelkeznek. Álláspontja szerint a személyiségi jogokat és a személyes adatai védelméhez fűződő jogokat a II. rendű alperes sértette, függetlenül attól, hogy ezt milyen minőségben tette. Kifejtette, hogy a jogsértés eleve álképviselőt eredményez a II. rendű alperesi oldalon, mellyel rosszhiszeműen lépte túl a feladatkörét.

A IV. rendű alperes vonatkozásában pedig azt adta elő, hogy a kérdéses jelentésben foglaltak egyértelműen azt támasztják alá, hogy az abban foglaltakat a II. rendű alperes a IV. rendű alperestől hallhatta.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megalapozott és a jogszabályoknak megfelelő ítéletet hozott és a bizonyítékokat helyesen értékelve vont le következtetéseit, ennek alapján pedig a felperest személyiségi jogsérelem nem érte. A betöréssel érintett ingatlan lakottságára vonatkozó adatok beszerzése során, az ebben közreműködő II. rendű alperes, a meghallgatottak által elmondottakat

rögzítette jelentésében.

A II. rendű alperes az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

Előadta, hogy az általa vezetett ... a ... megbízottjaként járt el a jelentés elkészítésekor. A társaság képviselőt, mint ügyvezetésre jogosult tag látta el, a tevékenységet pedig nem saját nevében, hanem a társaság képviselőjében végezte. A magánnyomozói engedélyt is a ... részére állította ki az illetékes rendőrkapitányság.

Mindezek alapján helyesen következett arra az elsőfokú bíróság, hogy a felperesnek nem volt keresetösségi joga vele szemben.

A IV. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével egyetértett, ezért a határozatát a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az I. és II. rendű alperesek általi adatkezelés idején hatályban volt, a személyes adatok védelméről és a közérdekű adatok nyilvánosságáról szóló 1992. évi LXIII. törvény (Avtv.) 5. § (1) bekezdése alapján személyes adatot kezelni csak meghatározott célból, joggyakorlás és kötelezettség teljesítése érdekében lehet. Az adatkezelésnek minden szakaszában meg kell felelnie e célnak.

Az I. és II. rendű alperesi adatkezelés céljára alapvetően a felperes és I. rendű alperes közötti jogviszony, illetőleg az I. rendű alperes és II. rendű alperes ügyvezetése mellett működő társaság közötti jogviszony lényegéből lehetett következtetni.

A felperes és az I. rendű alperes között biztosítási szerződés alapján fennálló jogviszony volt, mely alapján a felperes biztosítási szolgáltatást követelt a szerződésben meghatározott feltétel bekövetkezésére tekintettel. Az I. rendű alperes pedig a saját ügykörében azt vizsgálta, hogy szerződésben meghatározott biztosítási feltétel valóban bekövetkezett-e, és ha igen milyen körülmények között a felperes esetében. Ennek feltárása a II. rendű alperes által személyesen, de a ... keretein belül végzett tevékenység alapján szerzett adatokat is felhasználta.

Az I. rendű alperes a korábban hatályban volt, a biztosítói tevékenységről és a biztosítási tevékenységről szóló 1995. évi XCVI. törvény 96. § (1) bekezdése alapján biztosítási titokként kezelve rendelkezhetett a felperesre nézve olyan adatokkal, amelyek a felperes személyi körülményeire, vagyoni helyzetére, illetve a biztosítóval kötött szerződésére vonatkoztak. A másodfokú bíróság megjegyzi, hogy e vonatkozásban nem csak az elsőfokú bíróság által hivatkozott biztosítókról és a biztosítási tevékenységről szóló 2003. évi LX. törvény 125. § (1) bekezdését kellett figyelembe venni, mivel a korábbi jogszabály volt hatályban a perben sérelmezett adatok beszerzése és rögzítése idején (2002. július 16.).

A tényleges adatgyűjtést a II. rendű alperes személyes tevékenysége révén történt, mely tevékenységet a II. rendű alperes a ..., mint megbízott képviselőre jogosult ügyvezetője végezte.

A szintén korábban hatályban volt, a vállalkozás keretében végzett személy- és vagyonvédelmi, valamint a magánnyomozói tevékenység szabályairól, a Személy-, Vagyonvédelmi és Magánnyomozói Szakmai Kamaráról szóló 1998. évi IV. törvény 16. § a) pontja alapján a magánnyomozó a szerződés teljesítése érdekében adatot gyűjthet, felvilágosítást kérhet.

Az I. rendű alperes és a ... közötti szerződéses láncolat, illetőleg az 1998. évi IV. törvény jogszabályi

felhatalmazása alapján a felperes által sérelmezett adatok az I. és II. rendű alperesek részéről jogszabályi felhatalmazás alapján kezelhetők voltak. Helyesen állapította meg ezt az elsőfokú bíróság, az Avtv. 3. § (1) bekezdésének b) pontjára utalással.

Az Avtv. 2. § 1. pontja alapján a felperes által a keresetben sérelmezett adatok nem vitásan személyes adatnak minősültek, melyeket mind az I., mind a II. rendű alperesek jogszerűen és az Avtv. 5. § (1) bekezdése alapján, célhoz kötötten is kezeltek.

A célhoz kötöttség alapvetően abban nyilvánult meg, hogy az I. rendű alperes a ...-n keresztüli megbízás alapján az I. rendű alperes kárrendezési vizsgálatban írásos jelentést kért (34/A/1. számú irat). A II. rendű alperes pedig a ... tevékenységi körében eljárva szerezte meg, illetőleg szolgáltatatta az adatokat az I. rendű alperes részére.

Mind az I. rendű alperes és a ..., mind pedig a ... és a ... között létrejött szerződésekből (46/A/2. számú irat) következtethető, hogy a szerződő felek a megszerzett adatok titokban tartásáról maradéktalanul intézkedtek, arra nézve pedig nem merült fel adat, hogy ezek az információk illetéktelen személyek birtokába jutottak volna.

Nem minősíthető jogszerűtlen felhasználásnak az, hogy az I. rendű alperes, a felperes által vele szemben indult perben védekezésésként a jelentést, illetőleg az abban foglalt információkat is felhasználta. Ezeknek az adatoknak egyéb nyilvánosságot nem adott és az adatkezelés célhoz kötöttségét ebben az esetben is fenntartotta, hiszen kizárólag a felperessel fennálló jogviszony során érvényesített követeléssel összefüggésben teremtett lehetőséget kizárólag a bíróság általi megismerésre.

A II. rendű alperes személyes felelősségét nem lehetett teljes egészében kizárni azon az alapon, hogy ... képviselőjében és jogkörében járt el a magánnyomozói tevékenység gyakorlása során. A társaság felelőssége ugyanis nem állhat fenn olyan adatok rögzítésével kapcsolatosan, amelyet a II. rendű alperes egy nem létező forrás alapján, esetleg teljességgel hamisan rögzített. Ilyen tényállást azonban a sérelmezett közlésekkel kapcsolatosan egyáltalában nem lehetett feltárni. Ilyen körülmények között a II. rendű alperes polgári jogi felelőssége nem volt teljesen kizárható a per megindításakor, ugyanakkor az eljárás lefolytatása nem hozott olyan eredményt, amely vele szemben polgári jogi felelősség megállapítására alapot adhatott volna, ezért az elsőfokú bíróság helyesen utasította el vele szemben a felperes keresetét.

A II. rendű alperes nem szelektálhatott a részére elmondottak között, azt teljességében kellett rögzítenie annak érdekében, hogy az I. rendű alperes, az általa fontosnak ítélt adatok alapján megfelelő következtetéseket vonhasson le a biztosítási jogviszony következményeire nézve.

A rendelkezésre álló adatokat és bizonyítékokat az elsőfokú bíróság helyesen értékelve jutott arra a következtetésre, hogy a felperes keresete az általa sérelmezett közlések jóhírnév sértő volta tekintetében sem alapos. A másodfokú bíróság a határozat indokolását ebben a vonatkozásban is maradéktalanul osztotta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért köteles viselni az I. és II. rendű alperesek perköltségét a Pp. 239. §-ának utaló szabálya és a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint.

A másodfokú bíróság az I. rendű alperes részére járó másodfokú perköltséget a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (Rendelet) 3. § (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján, míg a II. rendű alperes részére járó perköltség összegét a rendelet 2. § (1) bekezdésének a) pontja alapján állapította meg.

A IV. rendű alperes részére a másodfokú bíróság perköltséget nem állapított meg, tekintettel arra, hogy írásbeli ellenkérelmet nem terjesztett elő, illetőleg költséget nem igényelt.

Köteles továbbá viselni a felperes a le nem rótt fellebezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint.

Budapest, 2016. február 25.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kisbán Tamás s.k.
előadó bíró

Dr. Hercsik Zita s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő